

38. Wolkrův Prostějov

ZPRÁVODAJNÍK
FESTIVALU POEZIE

2.

21. - 24. ČERVNA
ROKU 1995

Zahájeno ...

Spousta lidí a milé hostesky rozdávající voňavé růžičky, byli předzvěstí zahájení 38.ročníku Wolkrova Prostějova. O úvodní část se postarali členové amatérského prostějovského Divadla v kapse, kteří svým úryvkem z eskymácké lidové poezie, simultáně překládaným do „hanáčtiny“, pobavili nejednoho diváka. Na své si přišli nejen milovníci poezie, ale také všichni labužníci, kteří měli možnost ochutnat pravé hanácké koláčky.

-tol-

ÚVODNÍ VEČER S VTIPEM I S ROZPAKY

Vítaným osvěžením po celostředním letním dusnu bylo pro mne vtipné a originální zahájení festivalu v simultánním česko - hanáckém provedení.

Bohužel, dva následující soutěžní programy už tolik přirozené radosti nepřinesly. Vystoupení děvčat z hradeckého souboru Tercie A dominoval pohyb natolik, že na sdělení textu jakoby už nebylo dost sil. Odlehčené a úsměvné pojetí bylo sympatické, přesto jsem se nemohl zbavit dojmu, že dívky hrají více za někoho jiného, než samy za sebe. Než jsem si tyto otázky dokázal jasně odpovědět, bylo po představení.

Bůh ví, že mám rád Valachy a rožnovský soubor znám řadu let. Také věřím, že tvůrci inscenace mají rádi Ortena (já taky). Mít rád ovšem ještě automaticky neznamená porozumět a umět sdělit. Rožnovské představení je pro mne klasickou ukázkou velkého zaujetí, poctivosti a dřiny s přinejmenším rozpačitým výsledkem. Domnívám se, že jádro problému spočívá v mylné nebo dokonce úplně chybějící dramaturgii. Vyčerpávajícím způsobem zhodnotila inscenaci následná večerní diskuse. Zde patří uznání Radovanu Lipusovi, jehož věcné a srozumitelné soudy jsou podle mne tím, co může účinkujícím skutečně pomoci.

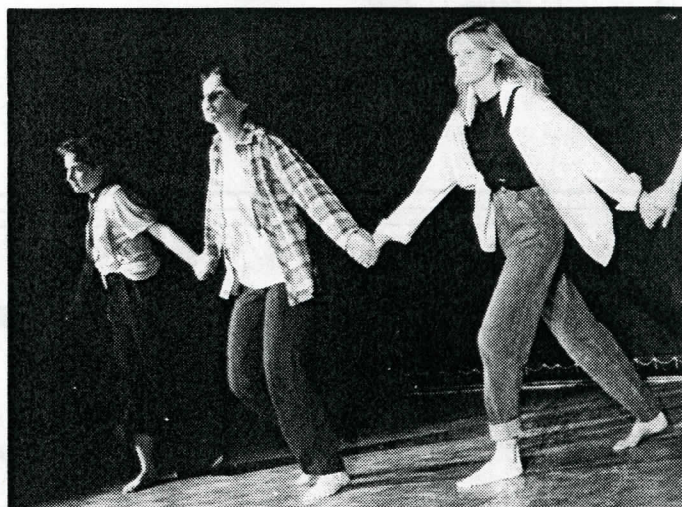
- jah -

TERCIE A (alias Hnus and Flus Company)

Oldřich Wenzl: SLEPÉ DĚTI

Úvodní představení WP podle mého názoru nepatřilo mezi nejzdařilejší. Problémem byl asi samotný výběr básně. Čtveřice děvčat z hradeckého gymnázia B. Němcové se sice snažila zaujmout, ale stále jsem měl dojem, že ani ony samy nevědí, o čem vlastně hrají. Samotná báseň, připomínající nezvalovské tahání slov z klobouku, byla totiž příliš těžká na to, aby ji mnozí z nás - nepřipravených posluchačů - mohli pochopit. To vše mělo jistě vliv i na hlasování v divácké anketě, v níž hra získala jen nízký počet bodů.

-tir-

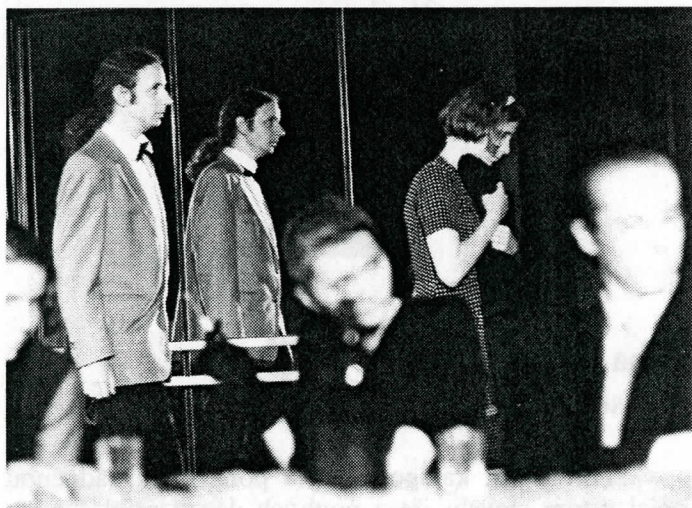

Před vánoční besídkou si jedna terciánka na královéhradeckém gymnáziu vzpomene na knížku básní, kterou trochu omylem dostala jako malé dítě. Se třemi spolužačkami si zkusí, jak lze jednu Wenzlovu básničku nejen přečíst či přednést, ale i "přeložit" do vícerozměrného jazyka divadelního projevu. Na malé ploše rozehrají jednotlivé metaforu - a z mozaiky komponují celek. Už způsobem, jak vysloví své jevištní jméno, jak vystoupí na židli, se pokusí o miniportrét postavy; do své hry vtáhnou i nevinného diváka... Když se poštěstí (viděla jsem je i v komornějším prostředí, než je sál Duhy), mezi diváky a aktérkami se propojí každá intonace, pohled, gesto dotažené nebo naopak pozastavené. Ve velkém sále a při nesoustředěnosti začátku přehlídky zapůsobilo představení Tercie A (aneb Hnus and Flus Company) spíš jako sympatická

Lenka Chytilová

Amatérské poetické divadlo Rožnov pod Radhoštěm

Jiří Orten: BLAHOSLAVENÍ TIŠÍ

Myslím si, že hra Jiřího Ortena Blahoslavení tiší v podání Amaterského poetického divadla z Rožnova pod Radhoštěm byla dobrým začátkem WP a určitě stála za zamyšlení, doporučované v programovém letáčku.

Členové souboru předvedli slušné výkony, které podpořila dobrá režie a skvělá scénická hudba Zbyňka Tvarůžka. Hra samotná pojednává o pocitech němé dívky a přístupu jiných lidí k její nemotě a hra je vlastně zrcadlem lidských duší. Provedení bylo spíše dramatické než poetické, ale závěrečný přednes krásných Ortenových veršů v podání Davida Slížka (EXODUS) na mne udělal velmi silný dojem.

Představení bylo na WP něčím novým a přinejmenším už proto stálo za pozornost. V dnešním lhostejném a nekompromisně tvrdém světě bylo velmi aktuálním hlasem.

-tir-

Jako recitátor a porotce přednesu jednotlivců mám zřídka kdy možnost zabývat se hodnocením divadel poezie, byť jsem za to čtvrtstoletí, co na WP jezdím, viděl snad stovky různých představení. Od Kovaříkova Docela malého divadla z Litvínova, Karlovarskou Kapsu, Valův soubor, z něhož pak vzniklo HaDivadlo, přes inscenace Karola Horáka, Vašinky, Potužila až po dnešek. Proto aspoň pár poznámek.

Co je možné v Klicperovi, nesnese Orten. Byť i v tomto jeho textu je obsažen příběh a jisté dramatické situace, nelze je vyjadřovat naturalistickou drobnokresbou, vnějškovými titěrnostmi a nešťastnými, někdy až trapnými pokusy o herecké psychologizování a "vyhrávání". Je nutné usilovat o nalezení sugerujícího gesta, náznaku, symbolu, metaforu - vždyť v divadle poezie např. kostým, rekvizita atd. nikdy nefungovaly pouze ve svém holém naturalistickém významu a prvoplánové existenci, nýbrž zejména v jiné, obrazné rovině.

O tom, že i v tomto představení (jehož zařazení do žánru divadel poezie bylo podle mého názoru omylem, jaký nepamatuji), nesměle obraznost aspoň ze tmy zabliká, svědčí režijní i herecké (!) pojetí postavy Němé, kterou představovala (být s konvenčními atributy "poetična", jakými byly růže, rám zrcadla či obrazu apod.) štíhlá rusovláska.

Rudolf Kvíz

REPORTÁŽ PSANÁ NA ROZCVIČCE

8.05 hodin. Přicházím k Národnímu domu dostatečně včas, aby mi nic neuniklo. O půl deváté má začít hlasová a pohybová rozcvička recitátorů s Lenkou Fišerovou. Několik ranních ptáčat stojí u dveří se mnou, ale po chvíli všichni odcházejí.

8.20 hodin. Otevírám dveře přednáškového sálu, kde se vše odehraje. Deset minut před zahájením se zdá, že účast bude nevalná, ale o chvíli později svůj názor měním. Sál se začíná pomalu zaplňovat mladými, většinou ještě ospalými recitátory. Část se pomalu usazuje na židle rozestavěné do několika řad, zbývající členové rozcvičkové skupiny připravují malý pracovní prostor před jevištěm.

8.30 hodin. Paní Fišerová je opravdu dochvilná. Letmé přivítání a pouštíme se do práce. Začínáme v rychlém tempu hrou na babu, abychom se zcela probrali.

8.38 hodin. Stojíme vedle sebe se zavřenýma očima a relaxujeme. Střídáme různé polohy, představujeme si různé věci. Chvilku jsme smečka psů, o něco později se měníme v krvelačné šelmy.

8.47 hodin. Přecházíme k hlasovým rozcvičkám. Trénujeme správné dýchání, artikulaci, uvolňujeme mimické svaly, rozličnými zvuky promýváme rezonanční dutiny. Při vyslovování některých hlásek jsem se až divil, co se v některých z nás skrývá.

8.58 hodin. Dostáváme od Lenky Fišerové pochvalu za inteligenci. Nikdo neodporuje. Ani k tomu nemá příležitost, protože záhy pokračujeme.

9.03 hodin. Zkušenosti z předchozích cvičení využíváme v závěrečných „jazykolamech“. Tím končí ranní rozcvička, která byla určitě nejen pro mě dobrým vstupem do nového dne.

-tol-

SOUTĚŽ SÓLISTŮ OČIMA ODBORNÝCH POROT

I když zkušený moderátor soutěže sólistů Dušan Utinek včera dopoledne nad desetiminutovým zpožděním zanařikal, že "to nezvládá", soutěž všech kategorií probíhala v pohodě a Utinkovo doporučení, aby ti z publika, kteří si chtějí povídat, odešli na chodbu, bylo míněno spíše preventivně. Publikum, tvořené jako každoročně převážně recitátory, bylo pozorné a vnímavé, a odstupňovaným potleskem vyjadřovalo vlastní hodnocení jednotlivých výkonů. Jak se úroveň soutěže jevila porotcům, kteří jsou vesměs lidmi s mnohaletými zkušenostmi, a tedy schopni porovnávat a rozpoznat nové trendy, na to jsme se zeptali bezprostředně po včerejším prvním kole soutěže.

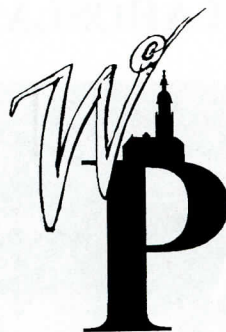
PhDr. Ivan Němec,
předseda poroty I. kategorie:

V minulých letech se obyčejně říkávalo, že recitační výkony v první kategorii jsou vždycky nejproblematictější. Toto tvrzení mělo svou logiku, protože nejmladší recitátoři vzhledem ke své dosavadní zkušenosti skutečně těžko hledají text, pro nějž mají takové životní a pocitové zázemí, aby ho mohli pravdivě vyjádřit.

Zdá se, že letos tato tradiční zkušenost neplatí. První kategorie po prvním kole ukázala, že i začínající recitátoři dovedou pro sebe objevovat autory, kteří nejsou nejružnějšími recitačními přehlídkami a soutěžemi "příliš opotřebovani". Ale daleko podstatnější je to, že většina recitátorů přistoupila k přednesu s nevšedním osobním zaujetím, že jejich sdělení nebyla fádni a nebylo z nich cítit ani lhostejnost, ani jakousi "vynucenost". Samozřejmě, že ne všechno se podařilo, samozřejmě, že je o čem polemizovat. Ale je-li o čem polemizovat, je to vždycky lepší, než splyne-li vše do jakési nevýrazné šedi. A ta letos v první kategorii zatím rozhodně nepřevládala.

Aleš Vrzák,
člen poroty II. kategorie:

Ve druhé kategorii se objevila řada inspirativních a originálních výkonů. Porota byla velmi mile překvapena rozmanitou a zajímavou dramaturgií (Osti, Laskerová - Schillerová, Waters, Zahradníček.) Bohužel musela porota konstatovat v některých případech i řadu nedostatků v oblasti versologické, literárně historické a fonetické. Snad proto se lektori rozhodli do druhého kola poslat pouze šest nejlepších interpretů.

Hana Kofránková,
předsedkyně poroty III. kategorie:

Porota III. kategorie měla poněkud usnadněnou práci v tom smyslu, že z pouhých deseti přihlášených soutěžících vystoupilo nakonec pouhých sedm. Samozřejmě jsme litovali, že neuslyšíme interpretaci Cvětajevové a Halase, ale jsme rádi, že jsme mohli dodržet předběžný slib, že všichni budou mít možnost vystoupit také v druhém kole. Nesetkali jsme se totiž s žádným tzv. propadákem, naopak každý ze soutěžících byl něčím zajímavým a ve svém vystoupení specifický. Otázky, které jsme si nad výkony některých recitátorů kladli, se tak budou moci vyjevit názorněji a přesněji ve druhém kole, kdy poznáme "své" soutěžící z jiného, nového úhlu. Mohu za celou porotu říci, že se nám úroveň třetí kategorie zdá velmi slušná, soutěžící zajímaví, a že už těšíme na druhé kolo.

PRVNÍ DISKUSNÍ VEČER

Diskuse k představením recitačních souborů a divadel poezie začala ve středu pozdě večer rozpravou k inscenacím Tercie A studentů gymnázia z Hradce Králové a Blahoslavení tiší Amatérského poetického divadla z Rožnova pod Radhoštěm. Proti necelým šesti desítkám lidí v hledišti usedli členové poroty, kteří hovořili jednak o autorech obou pořadů, Oldřichu Wenzlovi a Jiřím Ortenovi, jednak o způsobech, jakými se interpreti zmocnili jejich textů. Více než dvouhodinovou debatu není možné ani účelné reprodukovat na strankách Zpravodajníku, nicméně některé výroky za zaznamenání stojí, byť to budou často jen úryvky z obsáhlejších soudů. Mají totiž platnost obecnější.

ad) TERCIE A

Zemančíková: Básnický svět autora lze vyjádřit i prostřednictvím jediné básně. Slepé děti je báseň pro Wenzla typická. Nicméně jste zvolili přece jen příliš malou plochu na to, abyste představili básníka takového, jaký opravdu je.

Maršálek: Nejde o to, že báseň je krátká; krátká byla inscenace. I z malé básně lze udělat třeba hodinovou inscenaci. Váš dramaturgický výběr nás překvapil: váš věk a životní zkušenost autora jsou ve velkém nepoměru. Připadalo mi, že jste na autora "nedosáhli" tak, abyste ho vyjádřili věrně, či tak, jak ho cítím třeba já.

Zemančíková: Vzali jste si báseň, která v sobě má určitý potenciál hravosti, a zahráli jste na tuto strunu. Nekladli jste si otázku, zda ta báseň mluví ještě o čemsi jiném, zda v ní není cosi víc než hra se slovy.

Maršálek: Chtěli bychom vyprovokovat debatu o tom, zda básnický text je či není jen záminkou ke hraní. Když něco na divadle dělám, tak se tím za něco stavím. Jen nezávazná hra mi připadá málo.

Suchomelová: A co, když to stačí? Co, když jen my, příslušníci starších generací, jsme zatíženi představou, že musíme vždy vyjadřovat svůj postoj ke světu? I jen pouhopouhá hra je vyjádřením postoje. Nevím, zda se tady nerozcházejí s mladými, kteří touto ideologizací nejsou zatíženi.

Hlas z pléna: Příliš to všechno rozebíráte. Málem byste mi tím znechutili můj zážitek z představení.

Chytilová: Díváte se na to příliš jako profesionálové. Já si uvědomuji, že dnes byla Tercie A jiné představení, protože doma jsou děvčata zvyklá hrát v jiném prostoru. Tento sál jim nevyhovoval.

Lipus: Tento sál nevyhovuje vůbec ničemu.

ad) BLAHOSLAVENÍ TIŠÍ

Roubal: Rožnovský soubor si vytkl dosažení značně vysokého cíle. Svědčí o tom i časový rozsah představení - půldruhé hodiny, to je minutáž celovečerní inscenace. Víme sice, že Orten byl autorem dramatických textů, ale je to velmi málo známá část jeho tvorby. Oceňujeme v tomto případě dramaturgii, je velmi původní. Text je nosný, ale současně je v něm ukryto mnoho pastí, do kterých lze spadnout. Nicméně na otázku, zda tento text patří na WP, odpovídám jednoznačně: Ano, patří.

Zemančíková: Blahoslavení tiší vlastně není hra, je to báseň rozepsaná pro jednotlivé postavy. Je tam plno obrazů a metafor. Vy jste to hráli příliš jako drama, a tím jste si ztížili situaci.

Roubal: Herectví divadla poezie je vysoce stylizovaná záležitost. Při vašem představení se mi zdálo, že nemáte ujasněn styl herectví. Zvoleným způsobem jste si sami házeli klacky pod nohy. Herectví, ale i některé scénografické prvky strhávaly text od jeho všeobecného směřování do příliš konkrétních poloh. Velmi oceňujeme váš pokus, ale řada věcí nebyla domyšlena.

Lipus: Tento text patří na WP, ale způsob jeho provedení bych zařadil spíše na Jiráskův Hronov. Všechno, co jsem od vás dosud viděl, obsahovalo vždy sílu a poctivost, nikdy jste si nedávali snadné úkoly. Ale zatím jste vždy byli "sami za sebe", zatímco dnes jste pokusili stát se dramatickými postavami. Tento pokus se ale nepovedl a já si nejsem jist, zda tohle je vaše cesta.

V závěru debaty vstoupili do debaty sami herci. Mluvili o tom, jak působí jejich soubor v malém městě, jakým je Rožnov, i o vlastním studiu hry, jak se jim situace z Ortena vracely v zážitcích reálného všedního života současných dnů. Přiznávali, že pokaždé, když inscenaci hrají, objevují v replikách něco nového, překvapivého, aktuálního. Věřili jsme jim a uznali jsme, že ani my, diváci, jsme na první zhlédnutí nemohli zachytit vše, co inscenátoři v Ortenovi objevili a vložili do své inscenace. Snad alespoň něco z toho pomohla objevit i večerní debata.

- jsu -

KAPKA PLZEŇ

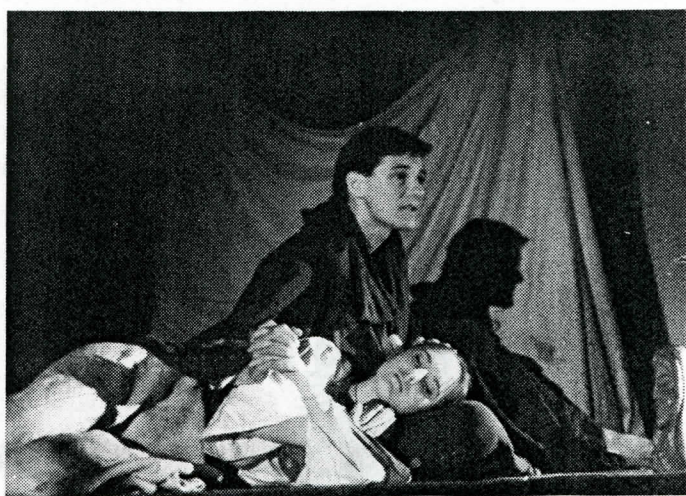
Viktor Dyk: KRYSAŘ

Zahrát Dykova Krysaře je velmi svůdné. Poetický příběh, nádherný jazyk, všeobecná znalost novely - koho by nelákalo přetlumočení takové předlohy, která patří ke skvostům české literatury, do scénické řeči. Sedm sympatických mladých lidí z plzeňského divadla KAPSA se o to pokusilo se zaujetím i s nemalým talentem a citem. Do své kreace působivě zapojili i složku výtvarnou (byť hra s dřevěnými loutkami měla být uplatněna promyšleněji) a pohybovou.

Základním problémem plzeňského Krysaře je rytmus inscenace. Brzy po začátku ztrácí představení dynamiku, a tím i mnoho z poetického napětí, které vzniká mezi Krysařem a Agnes. Výstupy těchto dvou protagonistů jsou na samé hranici, jejíž překročení už znamená neúnosnou rozvleklost. Lyrická nota je oprávněná i působivá, ale nesmí tak docela zatlačit kvality dramatické, které jsou v příběhu rovněž obsaženy a na které právě jevištní zpracování nemůže rezignovat.

I s těmito výhradami k nimž je třeba ještě připojit politování nad nedopracovaným a i technicky nevyřešeným závěrem, byl však Krysař jedním z nejhezčích zážitků dosavadního WP. Dykův text, byť v úpravě, která jistě nebude přijata jednoznačně, byl "pohlazením po duši" a zaujatost i pochopení, s jakým byl tlumočen dosvědčovaly, že česká literatura je inspiračním zdrojem pro stále nové generace recitátorů.

- jsu -

Po představení plzeňské Kapky jsme odposlechli: "Na co byly ty dřevěné hlavy?" Snad to byla metafora, ale naprosto nevyužitá. Původní Dykův text byl radikálně seškrtán a zůstal z něho skelet. Přesto

nakonec vzniklo představení jevištně, scénicky a hudebně velmi zdařilé. Jádrem Dykova Krysaře však spočívá v Seppu Jürgenovi - to je klíč k pochopení, protože jeho postava se nedá pojmout symbolicky. Kapka skvěle zvládla kolektivní přednesy a je škoda, že jich nevyužila ve větší míře. V každém případě šlo o představení, které si vysloužilo a zasloužilo pozornost.

-s/-

REGINA

BŘECLAV

Mínótauros

"Zbudovat dům tak, aby v něm lidé bloudili, je nápad snad ještě podivnější nežli člověk s býčí hlavou, ale oba nápady se vzájemně snášejí a obraz labyrintu odpovídá obrazu Mínótaura. Je nasnadě, že uprostřed obludného domu žije obludný křídlenec."

Po loňském představení Reginy Promiňte, jakže ..., které se setkal s obrovským úspěchem nejen tady v Prostějově, ale i v Břeclavi, v Praze, v Plzni, v Liberci a jinde, bylo opravdu těžké najít něco nového, jiného a hlavně poutavého. Něco, co Regina ještě nedělala. A tak se letos prezentuje pořadem dosti odlišným od předcházejících, kde dominantním prvkem byla hlavně vlastní hudba a studentský humor. Letošní hra je s reprodukovanou hudbou skupiny, která se snad nejvíce hodí k tomuto tématu - Dead Can Dance. Senzitivní a uchvacující melodie a rytmy spolu s výtvarnou stránkou pořadu vás přímo vtáhnou. Dílko Mínótauros je netradiční výlet do duše bytosti, která nám dříve naháněla jen strach svou krutostí a bezcitností.

Prostřednictvím aktérů tohoto pořadu se však dozvídáme něco jiného, než to, o čem vypráví starořecká báj. Sledujeme život člověka (?!), který uvězněn v polozvířecím těle má duši. Má fantazii. Má srdce. Srdce, které by bylo schopno lásky, jenže

.....ranní slunce se zablesklo na bronzovém meči. Nebyla na něm již ani kapka krve.

"Věřila bys tomu, Ariadno? Mínótauros se skoro vůbec nebránil."

Zdeněk Miklín

Jako již tradičně, uvedlo se i letos toto divadlo v dobrém světle. Řecká báje, montáž textů různých autorů, působivá hudba a tanec, takové bylo divadelní představení Mínótauros. I když texty nebyly nijak jednoduché, režisér i herci dobře věděli, jak hluboko mohou sáhnout do svých schopností. K dobrému zážitku přispěly i vcelku slušné kostýmy a kvalitní reprodukováná hudba. Je jen škoda, že pohybové kreace, vtahující diváka přímo do děje, místy předčily některé recitátorské výkony. Jinak se představení většině diváků líbilo, o čemž svědčí i dobré bodové ohodnocení.

-tol-

Divadlo poezie Mladá Boleslav

Jiří Žáček: PTÁKOVINY

Již před samotným představením šířili kolem sebe členové souboru pohodu v podobě hudebního vystoupení.

Samotné představení bylo rozehráno velmi živě, ale herci vysoké tempo i při značné délce kusu až na malé výpadky udrželi do konce. Poezie Jiřího Žáčka se samozřejmě zcela liší od Dyka či Ortena, je mnohem jednodušší, přístupnější a prvoplánovější - takové bylo i představení. Vtipné, na myšlení nenáročné promluvy ptáků a lidí, živá dynamická hudba a zcela uvolněná atmosféra strhly diváky natolik, že mnozí z nich si zpívali a podupávali do rytmu spolu s účinkujícími. Není proto divu, že v divácké anketě bylo vystoupení souboru z Mladé Boleslavy ohodnoceno jako zatím nejlepší představení.

-tir-

Asi do tří čtvrtin Žáčkových Ptákovin v podání boleslavského Divadla poezie jsem poprvé zažíval pocit radostného uspokojení. Ten pocit pramenil z gejzíru vtipných režijních nápadů, které byly často nad textem a dokázaly přirozenou a živočišně hravou divadelností udržet diváka v pozornosti. Nebylo kdy a proč všimnout si drobných nedostatků a člověk si říkal - když se to umí, tak je to brnkačka. Potom se však, bohužel, obnažila určitá vyčpělost Žáčkovy textu a představení se v závěru proměnilo v sice pořád nápaditou, ale přece jen agitku. Těžko soudit, zda by věci pomohly škrty, eliminující perestrojkovou revoltu. Každopádně vyspělý boleslavský soubor tak sehrál sice dobrý zápas, ve kterém se mu však přes veškerou snahu nepodařilo dát vítězný gól.

-jah-

TŘI OTÁZKY ALFRÉDU STREJČKOVÍ ... A JEDNA NAVÍC

Recitátor Alfréd Strejček patří k jistotám našeho uměleckého přednesu. Je to však člověk velmi zaměstnaný, a tak jsme ho na WP přivítali konečně až letos, a to jako člena poroty pro III. kategorii sólových recitátorů. Při večerním posezení v klubu jsme se ho stačili zeptat jen na pár věcí, i když rozhovor s ním by byl jistě zajímavý v daleko větším rozsahu.

Odkud jsi vlastně do Prostějova přijel?

Vracím se z Německa. Deset dnů jsme tam se Štěpánem Rakem uváděli náš pořad Vivat Komenius. Hráli jsme především v kostelích a na univerzitách, pozvala nás Nadace Conrada Adenauera, která organizovala naše vystoupení v Hesensku, a nadace Dědictví a budoucnost, která nás uváděla v Bavorsku. Komenius, který měl premiéru v roce 1989, měl už 470 repríz, z toho asi 150 v zahraničí. Zejména v poslední době mají západní univerzity i církve o představení velký zájem a já už umím svůj part lépe německy a anglicky než česky.

Jsi na Wolkrově Prostějově poprvé?

Poprvé tady jsem jako člen poroty. Ale už v polovině osmdesátých let jsem tady vystupoval při zahájení WP s pořadem z díla Josefa Kainara a později jsem zde uváděl, také v rámci WP, pořad z Máchova díla nazvaný Obraz ze života mého.

Jaké máš dojmy jako porotce?

Pro mě je podstatné zjištění, že WP žije, že amatérská recitace je živá, vyvíjející se, inspirující záležitost. V posledních letech jsem měl spíše depresivní pocity, které pramenily z Poděbradských dnů poezie - letošní ročník, který prý už byl opět nadějný, jsem bohužel neviděl. Z letošní soutěže recitátorů na WP - a viděl jsem všechny kategorie - mám velmi příjemný dojem, setkal jsem se s pramenem, který nevysychá, který strhává stále nové lidi a přináší další a další podněty. Mám z WP velmi dobrý pocit.

A otázka navíc - přijal bys příští rok opět členství v porotě?

Pokud mi to vyjde, přijedu, a dokonce velmi rád.
Za odpovědi děkuje

- jsu -

Číst poezii má dva rozměry. Přednášet ji tři. Je to rozdíl mezi vidět krajinu a být v ní. Číst poezii sám pro sebe je zážitek a prožitek; přednášet ji je rituál, je to kus obětího beránka, je to obětování někoho a něčemu.

Miloš Horanský, režisér a básník

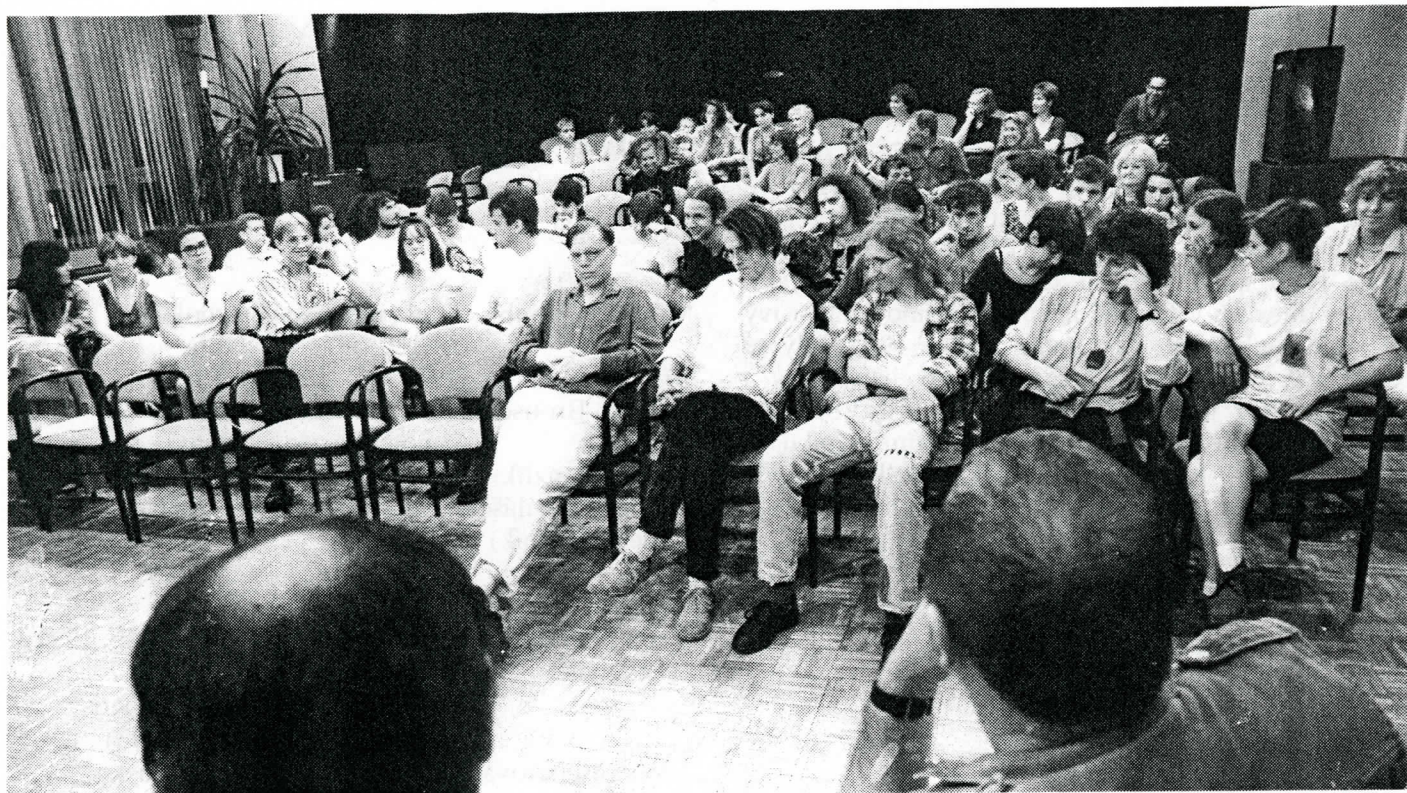
Stejně jako má člověk kromě tváře vystavované na obdiv i svou vnitřní tvář, má každé hlubší literární dílo vnitřní hlas, který může být přednesem, opírajícím se jen o příznaky vnější, dočista přehlušen. Ale takový přednes, který dokáže rozeznít onen vnitřní hlas a splynout s ním, objeví posluchačům tajné podzemní chodby. Dokud byli pouhými čtenáři, vědět o nich nemuseli - ať už proto, že cizí vnitřní hlas k nim bez zprostředkování nedoléhá, anebo že třeba čtou jen povrchně.

Jana Štroblová, básnířka

Umělecky přednášená poezie a próza citlivě rozeznívá niterné struny posluchačovy duše, dává mu pocity krásy, životního optimismu a jistoty formou hlubokého, osobního citového prožitku.

Vadim Petrov, hudební skladatel

Že nasloucháme poezii není žádnou odpočinkovou záležitostí, o tom nás přesvědčuje pohled do sálu klubu DUHA. Pro přesnost dodejme, že objektiv Boba Pacholíka zachytil unavené, leč živě diskutující či alespoň pozorně naslouchající účastníky debaty o inscenacích divadel poezie těsně před středeční půlnocí.

ANKETA DIVÁKŮ - výsledky po druhém dnu

NÁZEV SOUBORU A PŘEDSTAVENÍ	VYNIKAJÍCÍ	DOBŘE	PRŮMĚRNÉ	OČEKÁVAL JSEM NĚCO JINÉHO	POČET BODŮ	PRŮMĚR
TERCIE A (alias Hnus and Flus Company) Oldřich Wenzl: Slepé děti	1	24	40	12	91	1,18
Amatérské poetické divadlo Rožnov pod Radhoštěm Jiří Orten: Blahoslavení tiši	14	26	19	21	113	1,41
KAPKA PLZEŇ Viktor Dyk: Krysař	36	42	8	2	200	2,27
REGINA BŘECLAV Mínótauros	53	49	6	5	263	2,33
Divadlo poezie Mladá Boleslav Jiří Žáček : Ptákoviny	70	36	15	4	297	2,38

Systém hodnocení: výborné 3 body
dobré 2 body
průměrné 1 bod
očekával jsem... 0 bodů

INSPIROMAT

Bedřich Kaněra, nyní pracovník IPOS - Artama Praha, letos po mnoha letech na Wolkrově Prostějově schází. Nicméně i tak je mezi námi přítomen, protože mezi diváky poezie vystupuje REGINA, soubor, který v roce 1970 spolu se svou ženou založil v Břeclavi. Jakkoliv dnes už v Regině nepůsobí přímo "Kaněrové děti" - se souborem se rozloučil v roce 1991, kdy se přestěhoval do Prahy - tradice a do jisté míry i inscenační styl jeho souboru je stále živý. Spolu s přáním mnoha hezkých zážitků na letošním ročníku W nám Bedřich Kaněra zaslal i INSPIROMAT. Uveřejňujeme jej jako pomůcku recitátorům, kterým je určen.

- red -

Bertolt Brecht

DÝM

Domek pod stromy u jezera.
Z komína stoupá dým.
Kdyby nestoupal,
Jak beznadějně by byly
Dům, stromy, jezero.

*Milé recitátorky,
milí recitátoři,*

nevím, kolik rad Vám může dát recitátor, který začal na Wolkrově Prostějově v roce 1959.

A přece: pro mne byly základem dvě věci:

ČÍST, ČÍST, ČÍST;

ARCHIV RECITÁTORA

(shromážděné texty, které mě "nějak" zaujaly).

A pokud jste nečetli, doporučuji dvě knihy z řady dalších: A CO BÁSNÍK / Antologie poesie 20. století (MF, 1963), JAK ČÍST POEZII (ČS, 1963) - připojuji pro zajímavost text třetí: PODIVUHODNÍ KOUZELNÍCI / čítanka českého stalinismu v řeči vázané (Rozmluvy 1987).

My jsme měli to štěstí, že v 60. letech začal vydávat knihy veršů Klub přátel poezie, a právě tyto knihy byly (a jsou) "studnicí" textů. Přikládám seznam několika z těch, které mě zaujaly při čtení v současné době. (Přiznám se, že poezii 90. let nesleduji soustavně - začínám inklinovat /asi to bude věkem/ k "jistotám": Neruda, Toman, Skácel, Diviš.)

DOPORUČENÉ PRAMENY, TEXTY

Literární noviny - týdeník

Tvar - čtrnáctideník (Edice Tvary, např. Zelené peří)

Obratník - revue klubu poezie

POEZIE

60. - 80. léta:

Miroslav Holub: Zcela nesoustavná zoologie (MF, 1963) + další díla

Jiří Šotola: Hvězda Y (MF, 1966)

Antonín Brousek: Netrpělivost (KPP, 1966)

Jiří Gold: Minotaurus (MF, 1966)

+ Josef Hanzlík, Ivan Wernisch, Jiří Kolář, Ivan Diviš, Oldřich Mikulášek, Jan Skácel, Zdena Bratršvská (ale i Michal Černík)

90. léta:

Karel Šiktanc: Jak se trhá srdce - výbor (MF, 1991)

Ivan Diviš: Tresty (MF, 1994)

VRH KOSTEK / česká experimentální poezie (Torst, 1993)

Viola Fischerová: Zádušní básně za Pavla Busku (Petrov, 1993)

Miloš Vacík: Křiky nářky ticha (H+H, 1995)

PRÓZA

Robert Fulghum: Všechno, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské školce (Odeon, 1991) + další díla

Jan Skácel: Třináctý černý kůň (Blok, 1993)

Přívazkem dodávám:

František Halas: Potopa, Hlad

Jaroslav Seifert: Polibek na cestu

Josef Kainar: Lazar a píseň

Oldřich Mikulášek: Svlékání hadů

Jan Skácel: Stracholam

Guillaume Apollinaire: Zavražděný básník

*Přeji hodně hezkých textů
Mgr. Bedřich Kaněra*

Napsaná báseň je jen polovina, i když důležitější. S recitací vzniká celek. Dovršení díla. Slyšel jsem básníky, které bezmezně miluji, recitovat vlastní věci. Bylo to velmi nevalné. Umět věc napsat neznamená, že ji umím recitovat.

Vladimír Komárek, malíř a grafik

ANKETA

V průběhu druhého dne WP jsme udělali malou anketu v ulicích města. Mladým lidem jsme položili otázku:

CO VÁM ŘÍKÁ WOLKRŮV PROSTĚJOV?

Studentka GJW Prostějov:

„Když nejsem nemocná, tak hodně - poezie, hry ... Zrovna dnes jsem chtěla jít na Krysaře, ale nestíhám. Poezii mám ráda.“

Studentka RG Prostějov:

„Festival poezie. A hlavně, že se ulijeme ze školy.“

Student Obchodní akademie Prostějov:

„Recitace básniček, festival poezie - nebo ne ?!“

Studentka gymnázia Olomouc:

„Vůbec nic. Nikdy jsem o tom neslyšela.“

Student SPŠO Prostějov:

„Jediná akce svého druhu v okolí. Poetický festival.“

-tir-

OSOBNÍ POZVÁNÍ NA VÝSTAVU

(Zprávodajník WP 95 č.1)

Milá Jitko Sedláčková,
děkuji za milé pozvání na Vaši výstavu a zároveň hned přijměte poděkování další. Poděkování za opravdu mimořádně zdařilý plakát. Nepříliš často se podaří takové vyvážené spojení silného výtvarného nápadu a informativní funkce, jak se to povedlo Vám. U Vaší rozverně a vábící divoženky se jistě se zájmem zastaví i mnohá duše nepoetická.

S obdivem a úctou

Jan Horák

FINÁLE RECITÁTORŮ SÓLISTŮ

pátek 23. června v 10.00 hodin
- jeviště MD

I. KATEGORIE

1. Karolína Rottová
2. Kateřina Petrliková
3. Milan Dont
4. Petra Kocmanová
5. Monika Kováčová
6. Pavel Nepustil
7. Kateřina Jonáková
8. Petra Nenadálová
9. Zdeněk Tesař
10. Viktor Dvořák
11. Jakub Doubrava
12. Radka Coufalová
13. Lucie Nedomová

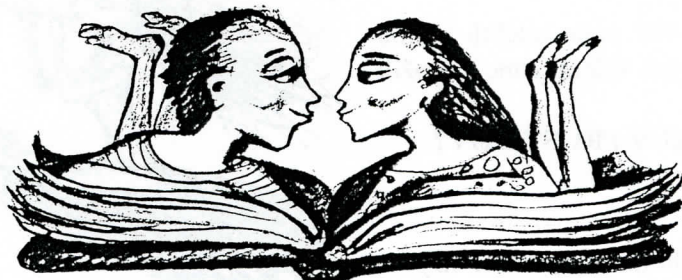
II. KATEGORIE

1. Jana Čechová
2. Ivana Uhlíková
3. Filip Dostál
4. Kamila Drtilová
5. Lubomíra Koutová
6. Jana Vrchovická

III. KATEGORIE

1. Jan Anderle
2. Karel Piškule
3. Jana Holečková
4. Radomír Dehner
5. Šárka Chvalová
6. Silvie Hasoňová
7. Zdeněk Vrága
8. Kateřina Divínová
9. Andrej Stanko
10. Vladimíra Štěpánková

XXXVIII. festival poezie Wolkrův Prostějov '95

POETICKÝ JARMARK

náměstí T. G. Masaryka
SOBOTA 24. ČERVNA 1995

PÓDIUM UPROSTŘED KUŽELNY

8.00 hodin

Koncert prostějovské bluegrassové skupiny **TAVERNA**

10.15 hodin

SVATBIČKY aneb Žonglování se smrtí
(kruté lidové balady v provedení cirkusové společnosti
a vlastnoručně vyrobených marionet)
-uvádí Studio Dům Brno v režii Evy Tálské
NENECHTE SI UJÍT TOTO MIMOŘÁDNÉ PŘEDSTAVENÍ!!!

11.30 hodin

Vás Divadlo poezie z Mladé Boleslavi zve
na **PTÁKOVINY** Jiřího Žáčka

V prostoru kuželny uvidíte silácké atrakce a ukázky ze soutěže o nejsilnějšího muže.
Představí se Vám borci prostějovského **POWER CLUBU** - Sportcentrum.

POZOR! LET BALÓNEM! POZOR! LET BALÓNEM! POZOR! LET BALÓNEM!
Mezi 18. - 19. hodinou nad prostějovským náměstím **ATRAKCE** pro odvážné děti - vynesení balónem.
Pořádá **VDI CÍL Prostějov**

SOUČÁSTÍ POETICKÉHO JARMARKU JE ZDOBENÍ PERNÍKŮ NA PŘÁNÍ A PRODEJ VÝROBKŮ LUV.

